

DUES DONES TENEN EL PODER
DE SALVAR EL MÓN...

FURYBORN

LLIBRE 2. EL LABERINT DEL FOC ETERN

CLAIRE LEGRAND

CLAIRE LEGRAND

FURYBORN

LLIBRE 2. EL LABERINT DEL FOC ETERN

Traducció de Lluís Delgado

Fanbooks

Títol original: *Furyborn. The Empirium Trilogy. Book 1*
© 2018, Claire Legrand
Coberta i disseny d'interior: © 2018, Sourcebooks, Inc.
Disseny de coberta i il·lustració de David Curtis
© de la traducció: 2019, Lluís Delgado Picó
© d'aquesta edició: Edicions 62, S. A., 2019
Fanbooks, Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona
www.fanbooks.cat

Primera edició: juny del 2019
Fotocomposició: Realització Planeta
ISBN: 978-84-17515-50-8
Dipòsit legal: B. 9.616-2019
Imprès a Catalunya

El paper utilitzat per a la impressió d'aquest llibre té la qualificació de **paper ecològic** i procedeix de boscos gestionats de manera **sostenible**.

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

1

Rielle

«No sé què pensàveu cap dels dos, i Déu sap que no vull que m'ho expliqueu. Ara bé, si necessites un lloc on amagar-te o has de fugir, ja saps que sempre em pots demanar ajut. Ni tan sols Sa Santedat no coneix tots els racons secrets d'aquesta ciutat, ni quants d'ells em pertanyen».

MISSATGE DE L'ODO LAROCHE A LADY RIELLE DARDENNE,
24 DE MAIG DE L'ANY 998 DE LA SEGONA ERA

Quan la Rielle va sortir dels arxius de la Casa de la Nit el vespre després que l'enxampessin amb l'Audric, els ulls li coïen després d'haver llegit molts més llibres del compte sobre la corporeïtat de les ombres i la vida de santa Tameryn, tots ells anotats tan meticulosament per la Sloane que el volum de les notes de la dona rivalitzava amb el dels continguts del llibre mateix.

A la Rielle li feien mal les espatlles; se sentia com si li haguessin fet un tall, li haguessin tret els nervis i els hi haguessin deixat penjant, esfilagarsats. No podia pensar en res, tret del refugi que li oferien les seves cambres i el pastís de canyella acabat de fer que l'Evyline li havia promès que l'estaria esperant a la tauleta de nit.

Tan sols faltaven dos dies per al judici de les ombres, però

almenys el pla que havia estat destil·lant en un segon terme de la seva ment s'havia solidificat.

En sortir, flanquejada per l'Evyline i per dues altres guàrdies, va estirar les portes de l'arxiu per tancar-les, es va girar... i es va quedar de pedra.

Al corredor de davant de l'arxiu, en un divan amb les potes de ferro i decorat amb elaborades borles fosques, seia la Ludivine. Els cabells daurats li queien per l'esquena formant ondes. Lluïa un vestit gris que brillava sota una xarxa elaborada de brodats de colors borgonya, blau fosc i vermellós: colors Sauvillier.

A la Rielle no se li va acudir una salutació millor que exclamar:

—Oh.

La Ludivine es va aixecar amb un lleu somriure als llavis i li va oferir la mà.

—Camina amb mi, Rielle.

—No vull.

La Ludivine va agafar la mà de la Rielle i se la va entaforar a l'interior del colze.

—Hi insisteixo.

La Rielle va mirar enrere i va veure que l'Evyline havia acostat les mans a l'espasa.

L'Evyline va assentir amb una expressió ombrívola. Evidentment, l'Evyline i les altres guàrdies no s'allunyarien gaire d'ella.

La Rielle va respirar fondo, va baixar l'escala amb la Ludivine i va recórrer els passadissos silenciosos i foscos de la Casa de la Nit fins que van desembocar a la capella central. Desenes de fidels s'havien aplegat a la cambra per pregar, i estaven distribuïts per tot l'espai. N'hi havia a les vores de les fonts de marbre negre, asseguts en coixins a terra i als bancs

de pregària. Alguns estaven agenollats als peus de l'estàtua de santa Tameryn, que s'alçava al bell mig de la sala. Amb les dagues a la mà, mirava el cel a través de les bigues obertes del sostre, cap al cel d'un to violeta cada cop més intens.

Quan van entrar a la capella, tots els presents van alçar la mirada i van deixar de pregar.

El silenci era ensordidor. Els xiuxiuejos eren encara pitjors.

La Rielle va plantar els talons a terra, decidida a no fer ni una passa més.

—Lu, si us plau, no m'ho facis.

—Va, dona —va murmurar la Ludivine—. Només estem passejant plegades. Quin mal hi veus?

Al final, la Rielle va permetre a la Ludivine que la guiés a través de la sala. En arribar als peus de santa Tameryn, la Rielle i la Ludivine es van agenollar, li van fer un petó als dits i es van tocar el clatell. La Ludivine va murmurar salutacions a tothom que els passava per davant. La Rielle va intentar imitar-la, va provar de somriure, però les paraules li sortien estrangulades, i se sentia com si li haguessin clavat el somriure a la boca amb claus.

Un cop van haver sortit de la Casa de la Nit, la Rielle no va poder seguir contenint la seva frustració.

—No em penses dir res? —va xiuxiuejar mentre la Ludivine la conduïa a través d'un dels patis exteriors del temple. Les xiulaflors havien començat a florir al llarg del camí pavimentat, i el seu pol·len brillava amb una lluentor blanca que feia joc amb la dels estels—. Hem de desfilars per la ciutat en un silenci incòmode fins que m'acabi desmaiant pels nervis? Aquest ha de ser el meu càstig?

—Calma't i actua amb normalitat —va dir la Ludivine en veu baixa, i després, més alt, va afegir—: Bon vespre, Lord

Talan i Lady Esmeé. Oi que les xiulaflors són precioses en aquesta època de l'any?

Els cortesans als quals parlava van acotar el cap, i els seus ulls van anar i venir diverses vegades de la Rielle a la Ludivine mentre murmuraven una breu salutació i després es perdien entre el fullatge. Quan es van haver allunyat unes quantes passes, la Rielle va començar a sentir que xiuxiuejaven furiosament.

Una onada d'escalfor se li va enfilair pel clatell.

—Gairebé hi som —va dir la Ludivine en veu baixa, però encara van travessar els patis exteriors de tots set temples abans la Ludivine no les va desviar per fi dels camins dels temples i va fer entrar la Rielle en un carreró secundari estret.

Un cop es van haver refugiat en les ombres dels blocs de pisos que s'amuntegaven al seu damunt, la Rielle es va sentir tan alleujada que flaquejava.

—I això no era un càstig? —Es va fregar la cara amb la màniga. Li tremolava la mà.

—No —va respondre la Ludivine calmosament mentre conduïa la Rielle per la carretera pulcrament empedrada. Bassals de llum suau de les torxes que hi havia instal·lades en suports a les parets il·luminaven el camí. Segles enrere, el primer Gran Magistrat de la Pira havia dissenyat les torxes del districte del temple perquè s'encenguessin soles quan caigués la nit—. Si et sobreposes al pànic un moment, t'adonaràs que intento ajudar-te. I posa't la caputxa, si us plau.

—*Ajudar-me?*

—Acabem de veure centenars de persones —va dir la Ludivine, alçant la caputxa de totes dues per tapar-se els cabells—. I el més important és que *elles* ens han vist *a totes dues*. Han vist dues bones amigues que passejaven de bracet

pels jardins. Igual que hauríem fet una nit qualsevol. Encara que veure'ns plegades només apaivagarà una part dels rumors que corren per la ciutat ara mateix, ja serà bo per a tu, per a l'Audric i per a mi.

La Ludivine va començar a baixar per un tram d'escaleres estretes que portaven a un barri més baix. L'Evyline li va anar al darrere. Es van deixar les caputxes posades i caminen amb el cap cot, evitant el contacte visual amb els viants. L'Evyline i la seva guàrdia les seguien de prop.

—No sé si el meu pare es recuperarà mai del que va veure —va murmurar la Ludivine—, però almenys puc mostrar que et dono suport tan públicament i tan sovint com pugui.

—Per què ho fas? —La Rielle va observar com baixava els graons a través d'un tel de llàgrimes—. M'hauries d'odiar.

La Ludivine va rebufar amb impaciència.

—Mira'm, Rielle. —Es va aturar en un replà desert on l'escala girava abruptament cap a la dreta i va agafar les mans de la Rielle—. *Mira'm*.

Quan la Rielle va trobar la mirada serena de la Ludivine, va sentir una horrorosa punxada al pit que la va deixar sense alè.

—Ho sento —va xiuxiuejar—. Perdona'm, si us plau.

—Contesta'm una pregunta: tu creus que jo estimo l'Audric?

La Rielle va parpellejar. La pregunta l'havia agafada amb la guàrdia baixa.

—Què? Jo...

—És clar que l'estimo. Som cosins i bons amics, i el conec de tota la vida. Forma part de la meva família. Ara bé, l'estimo com tu? És clar que no.

La Rielle va badar un pam de boca.

—Jo... Lu, de què parles?

—I sé que l'Audric sent el mateix per mi. Vols saber si m'hauria agradat que haguéssiu vingut a parlar amb mi i que haguéssim pogut parlar de tot plegat com persones civilitzades en comptes de rebolcar-vos mig nus als jardins perquè us veiéis tothom? Sí, en pots estar segura.

La Rielle estava segura que es moriria allà mateix, en aquella escala estreta.

—Em sap molt de greu, Lu, de debò. No entenc què ens va passar.

—I tant que ho enteneu. Tu estàs enamorada d'ell, i ell està enamorat de tu, i feia anys que estàveu desesperats per fer-vos un petó. Només era una qüestió de temps. Saps fins a quin punt ha estat esgotador no fer res mentre us veia dansar l'un al voltant de l'altre?

—Ell no... —No s'havien d'acabar mai, les sorpreses xocants?—. No estem...

—Au, va, si us rebolquéssiu mig nus pel jardí, no seria més evident. Oh. Espera't un moment.

—Per tots els sants, Lu! —La Rielle es va fregar el front amb la mà—. Per què no ens n'has dit mai res? No pensava... A veure, tenia l'esperança, però...

La Ludivine va somriure amb malícia.

—Veure-us era esgotador, però també era distret. No vaig poder resistir la temptació. La major part del temps, la cort és avorrida com una ostra.

La Rielle va alçar les mans.

—Llavors et pensaves esperar fins al dia del casament per dir la veritat o què?

—Ho hauria dit molt abans. —La Ludivine es va tornar a passar el braç de la Rielle entre el seu i va continuar baixant l'escala—. Però per què m'havia d'espantillar la diversió? —El to de la Ludivine es va tornar força més seriós—. Ara bé, he

de confessar que lamento no haver-vos dit abans que ho sabia. Us podria haver estalviat molts problemes. I ara...

—Què passarà? —va preguntar la Rielle mentre baixaven per un altre carrer residencial tranquil—. Vull dir ara que ens ha vist el teu pare.

—Evidentment, anirà a parlar amb el rei i s'assegurarà que l'acord de prometença romanguí intacte —va contestar la Ludivine.

A la Rielle se li va fer un nus dolorós a la gola.

—És clar.

—No crec que et vulgui fer la vida gaire fàcil. I la meva tieta, la reina, tampoc.

—Me l'han fet mai?

—En això tens raó. —La Ludivine va mirar amunt i avall pel carrer en penombres entre les fileres d'altres cases de pedra—. Però, de debò, Rielle... Si us plau, no posis a prova la paciència de ningú ara mateix. Almenys mentre la situació sigui tan tibant i fràgil. Espera que el meu pare es refredi abans d'intentar cap gran gest desafiador.

La Rielle la va mirar de reüll. De sobte, estava encara més nerviosa. La Ludivine no podia saber res del pla que estava elaborant per al judici de les ombres, oi?

—Què vols dir?

—Saps exactament què vull dir. Sigues una candidata exemplar. Obeeix l'Arcont.

—I també m'he de mantenir allunyada de l'Audric?

La Ludivine es va girar cap a ella amb una expressió compassiva.

—No voldria haver-t'ho de demanar mai.

—Però ho hauria de fer —va xiuxiuejar la Rielle. La tristesa li estrenyia la veu fins al punt que li costava parlar—. Ho he espatllat tot, oi?

—Segons el meu punt de vista, els petons no impliquen una sola persona, sinó dues —va replicar la Ludivine amb ironia—. Si s’han d’exigir responsabilitats a algú, no és a tu sola.

La Rielle va seguir la Ludivine a través d’un camí estret de jardí. Un arc de pedra carregat de ceps en flor marcava l’entrada a un pati quadrat perfectament atès. Al costat del pati hi havia una porta negra ampla amb el pom de llautó. Una placa de plata desllustrada mostrava gravats toscos d’una mà de morter i un ram d’herbes lligades. La Ludivine es va aturar sota l’arc i va mirar el rostre de la Rielle amb dolçor.

—Estimada meva, alleuja el dolor del teu cor —va murmurar—. Em treus de polleguera? Sí, cada dia. Però t’estimo tant com sempre. I trobarem la manera de superar aquesta situació. No penso veure com vius amb el cor trencat per culpa meva.

La Rielle la va abraçar tan fort que a totes dues els va caure la caputxa.

—No em deus haver portat a aquesta casa tan fosca i estranya al mig de la ciutat per liquidar-me, oi? —va remugar.

La Ludivine va riure.

—Amb totes les coses boniques que t’acabo de dir, i has d’espatllar el moment.

—Potser m’has dit totes aquestes coses per fer-me abaixar la guàrdia.

—Sembla un bon pla, però temo que això no és tan emocionant. T’he portat al sanador de l’Audric. —La Ludivine va passar per sota l’arc i va travessar el pati—. L’Audric el prefereix abans que els sanadors del seu pare a Baingarde. És un bon home. Discret i directe. I pel bé de tothom, m’agradaria saber que, d’ara endavant, el teu cos està protegit. Només per precaució.

La Rielle es va aturar en sec.

—M'has portat perquè em pugui comprar un tònic anti-conceptiu.

—A tu se t'ha acudit comprar-ne?

—Jo... —La Rielle es va tornar a ruboritzar—. No. Suposo que encara estava massa atabalada per tots els... —Va fer gestos de desesperació.

—Petons? —Somrient, la Ludivine va picar a la porta—. És comprensible. Per a això hi som les amigues: per pensar per l'altra quan se t'enterboleix el cap.

La porta es va obrir i va deixar veure un home gran, d'alçada i pes mitjans amb la cara vermella, els cabells castanys i abundants, una lleugera barba i uns ulls blaus penetrants. Sostenia una espelma i les va mirar amb els ulls mig clucs.

—Ah, Lady Sauvillier. M'alegro de veure-us. I... —Va mirar la Rielle i va alçar lleument les celles—. I l'honorable candidata en persona. Quina nit més agradable per a mi. Em dic Garver Randell. Em podeu dir Garver. Seguiu-me.

La Rielle va mirar la Ludivine, que es va tancar el somriure amb la mà. *És ben directe, certament.*

L'home les va fer passar a un petit rebedor que conduïa a una sala silenciosa plena de prestatges amb vials, pots i capses etiquetades. A través de la porta oberta del fons de la sala, la Rielle va veure una escala en penombra i una altra cambra, més petita. Se sentia el soroll d'una escombra i d'un nen que cantussejava alegrement.

—El meu fill és per aquí. Ell us ho donarà. —En Garver va seure al costat del foc que espetarregava a la sala—. Si he de tornar a buscar alguna cosa en aquests prestatges avui, em cauran els ulls de les conques.

—Soc aquí, pare! —Un nen petit va aparèixer corrent al

llindar i va entrar a la sala principal amb una escombra a la mà—. Què necessites?

—Un paquet de pols anticonceptiva per a Lady Rielle.

—La va tornar a mirar—. Us en donaré prou per a un mes. Després haureu de tornar a comprar-ne més.

La Rielle va veure que el nen obria molt els ulls en sentir el seu nom.

—Garver, espero poder confiar que tant vós com el vostre fill sereu discrets en aquest afer —va dir.

—Lady Rielle, us penseu que encara tindria la botiga oberta si tingués el costum de passejar-me per *Âme de la Terre* explicant els medicaments que pren la gent?

—No —va dir la Rielle amb certa dificultat—. Suposo que teniu raó.

El fill petit d'en Garver ja havia trobat el paquet que buscava, envasat en una capseta sense etiquetar, i la va portar a la Rielle.

—Teniu, senyora. —Li va oferir la capsa amb les galtes molt ruboritzades—. Seran cinc monedes de coure...

—Aquesta vegada va a compte de la casa —va anunciar en Garver des de la llar de foc—. Ho vau fer molt bé al judici del metall, Lady Rielle. És el mínim que puc fer per vós.

—Us vam anar a veure —va dir abruptament el noi, que semblava a punt d'esclatar. Tenia els ulls brillants—. Al final, amb totes aquelles espases... Senyora, cridàvem per animar-vos. Ens vau sentir cridant el vostre nom?

—Vaig sentir tothom. —La Rielle va agafar la capsa que li donava el noi amb un somriure—. Gràcies per animar-me. És molt important per a mi i m'ajuda a no tenir tanta por. I perdona, però crec que no sé com et dius.

—Simon —va dir el noi, radiant. Es bellugava tant per l'emoció que pràcticament ballava—. Em dic Simon.